ЛЮТИЙ

1986

ISSN 0132-4462

№3

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

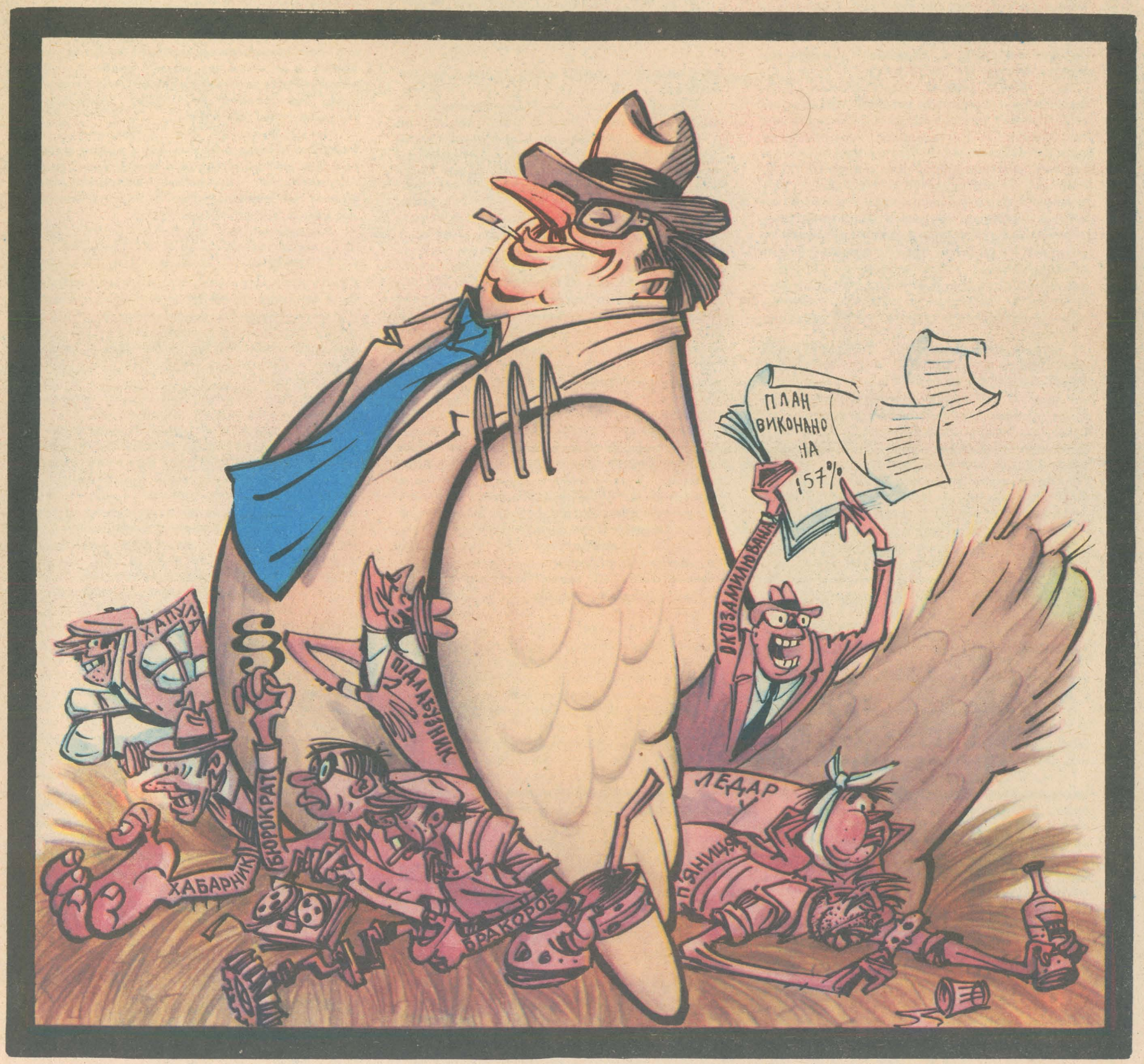

Під крильцем благодушної керівної квочки.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Жителька міста Олександрії громадянка К. Димко, безумовно ж, не уявляла, що її цілком звичайне і конкретне запитання викличе у відповідь такі глобальні формулювання. Цікавилася ж громадянка Димко (як цікавляться уже давно й інші громадяни) тим, коли ж, врешті-решт, у магазинах з'явиться достатній вибір одягу великих розмірів. Богатирями, як відомо, наша земля славиться з дідів-прадідів, але то були все-таки окремі богатирі, а нині акселерована юна парость масово сягає двометрового зросту ще в середньому шкільному віці,— отож швейникам уже давно варто було б зреагувати на цей факт. Однак вони його й досі уперто ігнорують.

От і написала про це громадянка Димко лист до Перця, а Перець надрукував його у своєму десятому номері за минулий рік. Надрукував і став чекати відповіді. Вона не забарилась. Начальник управління організації виробництва нових видів виробів і поставок республіканського Міністерства легкої промисловості В. Г. Онищенко змудрував таку цидулу:

«У своїй роботі підприємства Укршвейпрому керуються шкалою процентного розподілу типових фігур чоловіків і жінок по районах СРСР для масового виробництва одягу, яка включає типові фігури чоловіків і жінок, зустрічаємість яких становить 0,1% і більше... Протягом 1983—1984 років проводилися додаткові антропометричні обстеження особливо крупного населення республіки для складання додаткової шкали та вихідних даних для промислового конструювання. Промисловим підприємствам будуть направлені необхідні матеріали для створення одягу на особливо крупні розміри і зрости для чоловіків і жінок».

Чи не правда — дуже глибокодумний лист, навіть із науковоподібним зигзагом. Тільки от шкода: з нього — з листа (і з зигзагу теж) — так і неможливо второпати — буде, кінець кінцем, чи не буде (а якщо буде, то коли) «зустрічаємість» якісного, зручного і модного одягу усіх потрібних людям розмірів у магазинах...

Що ж, відписка — річ не те що звична, а — скажемо так — давно відома. Відома розпливчастістю думок, нарочитою масштабністю посилань, просто-таки галактичною абстрактністю висновків. Відома й іншими хитромудрими прийомами, при допомозі яких конкретні службові особи намагаються приховати неконкретність реагування на критику.

Із тисяч ділових відповідей 1985 року — відповідей на листи, заяви і скарги читачів Перця, а також на публікації журналу ми виловили дещицю відписок, котрі якраз і дають певну уяву щодо цих прийомів.

Скажімо, прийом оптимістичного кивка у далеке чи не дуже далеке майбутнє — щоб відвернути увагу від не вельми радісних наслідків учорашнього господарювання.

Так, у замітці «На вагу золота» (№ 14) ішлося про склади міндобрив та аміачної води, розташовані в селі Чолівці Коростенського району Житомирської області,— склади, котрі вже багато років буквально отруюють людям життя. І от, замість того, щоб уже нині покласти край кричущим порушенням санітарних норм і отруєнню навколишнього середовища, заступник голови облвиконкому А. С. Малиновський звертає ясний погляд у майбутнє: «Для перенесення складу підготовлена проектна документація, будівництво якого буде завершено в 1987 році...»

Цікаву з цього погляду відповідь на фейлетон «Качка під плівкою» (№ 18) дав і начальник управління сільського господарства Дніпропетровського облвиконкому А. М. Ведькал. Історія спорудження трестом «Дніпропетровськптахопром» качатників «полегшеного типу», в які вгатили майже мільйон карбованців і які одразу ж розвалилися, очевидно, мусила б стати в області приводом для рішучих і конкретних висновків. Але, судячи з відписки А. М. Ведькала, цього не трапилось. Він безтурботно констатує: «...досвід експлуатації качатників під плівкою показав їх економічну недоцільність, внаслідок низького приросту ваги, понаднормового відходу, підвищених затрат ручної праці. У зв'язку з цим спорудження качатників було припинено, металоконструкції демонтуються». Оце й уся реакція на втрату мільйона. Зате далі А. М. Ведькал змальовує такі райдужні перспективи м'ясного достатку на місці ганебного економічного провалу, що аж дух забиває: «площадки (де поховали мільйон — **В. Ч.**) будуть використовуватися у літній час для відгодівлі качок. Щорічно на цих площадках буде вигодовуватися 360 тисяч голів і вироблятися 600 тонн м'яса. Розрахунки показують, що річний прибуток становитиме 240 тисяч карбованців». Як кажуть, дай боже нашому теляті та вовка з'їсти!

Вдаються деякі товариші й до такої форми реагування на критику, як повне підтвердження наведених фактів. Підтвердили, а далі — нічичирк про вжиті заходи. Або ж іще оригінальніше: а далі — повідомлення про заходи, цілком протилежні тим, на які слід було б чекати.

Приміром, фейлетон «Дефіцитні неув'язки» (№ 17) на прикладі Шацького промкомбінату (Волинь) розповідав про систематичні зустрічні перевезення деревини (з Уралу та Півночі — на Волинь, з Волині — теж у неблизькі краї). Начальник «Укрголовліспаперу» А. К. Беляєв з готовністю погодився з тим, що подібні факти мають місце. Погодився, однак чомусь вирішив промовчати відносно того, змінилося колись таке становище чи ні.

А ось приклад вжиття «протилежних» заходів.

Усі знають, що є в нас чимало сільських умільців, котрі самотужки виготовляють різноманітну «малу механізацію» для обробітку присадибних ділянок. Ясно, що ця міні-техніка може бути вельми корисною і для виконання певних робіт у колгоспах і радгоспах. Враховуючи значне поширення «приватного» конструювання, автор фейлетону «Незаконнонароджені помічники» (№ 15) — а він використав при підготовці матеріалу факти, зібрані у Львівській області,— запропонував компетентним органам подумати над тим, щоб якось узаконити «незаконнонароджених» помічників людини.

І от глава найкомпетентнішого на Львівщині органу — облвиконкому — М. І. Кирей так сформулював його позицію: «В області вживаються заходи по посиленню охорони соціалістичної власності, поліпшенню контрольно-ревізійної діяльності управління сільського господарства, припиненню незаконного виготовлення саморобних агрегатів». Як бачимо, це саме той випадок, коли ми — про Хому, а нам — про Ярему. І це в той час, коли у країні всіляко заохочується технічна самодіяльність трудящих, яка сприяє успішному виконанню Продовольчої програми...

Ну й, нарешті, не перевелися ще і любителі замилити очі, які з превеликою помпою доповідають про повну ліквідацію тих чи інших неподобств, водночас тримаючи, вибачайте, дулю в кишені, позаяк насправді нічого не зроблено.

Аж двоє заступників голови Херсонського міськвиконкому — А. А. Ткаченко і А. Т. Свистунов — тривалий час бадьоро відповідали на запити Перця: водопостачання в будинку № 49 по вулиці Московській у Херсоні нормалізовано. Мешканці ж будинку повідомляють протилежне: «Ми, як і раніше, мучимося без води. Кому потрібен обман, до якого вдаються керівники міськради?»

Або ось голова Теплицької райспоживспілки (Вінницька область) В. Д. Мошун. Він завзято запевняє редакцію та ветеранів війни і праці з села Петрашівки в тому, що магазин у них відремонтовано, туди завезено «необхідний асортимент товарів повсякденного попиту», і він — магазин — широко розчинив двері перед покупцями. Згадані ж покупці у черговій скарзі до редакції, навпаки, стверджують: і сьогодні для того, щоб купити хліб та інші товари того ж таки повсякденного попиту, їм доводиться щодня здійснювати багатокілометрові походи по грязюці та по снігу...

Такі от відкараскувальні перли виявили ми при аналізі минулорічних відповідей на виступи Перця і сигнали його читачів. І хоча простий арифметичний підрахунок показав, що «зустрічаємість» відписок у принципі незначна — лише (за дивним збігом із цифрою, наведеною в листі з Міністерства легкої промисловості) 0,1 відсотка од усієї кількості відповідей,— зрозуміло, що й такий мізерний процент дуже й дуже небажаний.

А бажано лише одне: щоб кожен критичний сигнал призводив до конкретних дій щодо конкретних винуватців і до конкретної зміни становища на краще. І щоб девізом кожної відповіді на ці сигнали, якої б сфери нашого буття вони не стосувалися, стало ділове і чесне — «Зроблено!»

В. ЧЕПІГА.

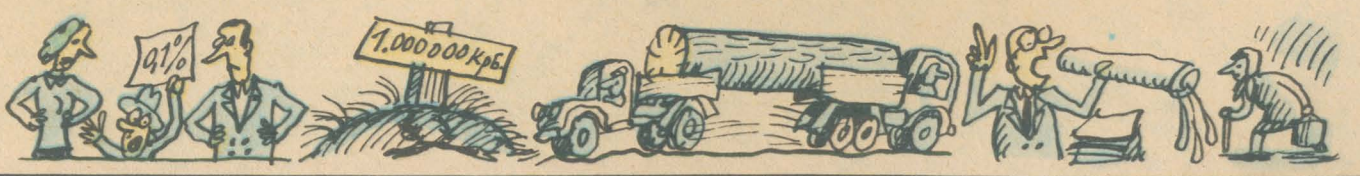

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ТАП

У БАНЮ ПО БУДМАТЕРІАЛИ

Наш миколаївський кореспондент передає з Новоодеського району: в селі Димівка популярний вислів «Іди у баню!» має дуже своєрідний смисл. У баню димівці ходять... по будматеріали. Десять років тому сюди їх завезли для ремонту, і з того часу приміщення бані править за склад, а мешканці миються дома у ночвах.

ТАКИ ЗНАЙШЛАСЯ!

Як відомо, людина найбільше радіє тоді, коли знаходить те, що загубила. Наприклад, В. Беляновський два роки не міг одержати в приймальному пункті «Хімчистки» по вул. Садовій м. Одеси своєї сорочки, яку здав сюди на перефарбування ще в 1983 році. Мало не щотижня навідуючись, він чув лише одну фразу: «Шукаємо!» І от нарешті сорочка знайшлася. Правда, фарбувати її ніхто і не збирався. Проте В. Беляновський щасливий: він, було, вже зовсім втратив надію на те, що колись одержить сорочку назад.

ФАРХАД І ПМК

Легендарний Фархад добув воду для своєї коханої Ширін у неприступних скелях за два місяці. А от глави сімейств, які живуть у 16-квартирному будинку селища Ольгинка Волноваського району, що на Донеччині, хоч не менше кохають своїх дружин, не можуть порадувати їх чимось подібним уже дванадцять років. По-перше, вони не казкові богатирі, по-друге, не озброєні технікою. А от пересувна механізована колона № 12, якій належить будинок, хоч і має все необхідне, але — мабуть, виправдуючи свій номер,— усі ці літа поїть жителів будинку тільки обіцянками. Немає сумніву, що якби легендарний Фархад свого часу теж мав справу з цією ПМК, уся його затія з водою закінчилась би цілком безславно.

Мал. Є. ОСИПОВА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

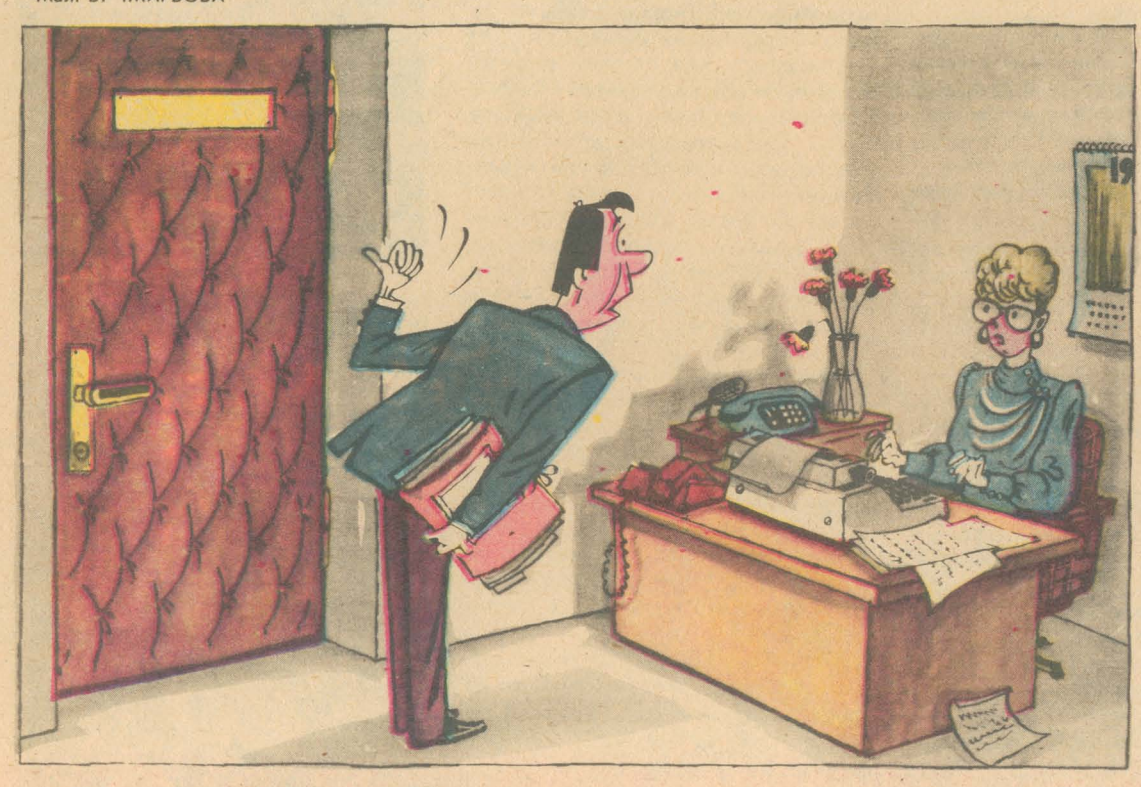

— Пробачте, Оленко, я вчора у Івана Пилиповича забув свою власну думку.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Про те, що самообслуговування — прогресивна форма торгівлі, доводити не треба. А от самообслуговування без торгівлі — таке не часто зустрінеш. Жителі села Лоцкине (Новобугський район) змушені були себе самообслуговувати в такий спосіб, бо магазин, як написали вони до редакції, впродовж кількох місяців був зачинений.

Перець звернувся з цим листом до Миколаївської облспоживспілки. Як повідомив голова правління облспоживспілки А. Д. Ферлій, листа було перевірено на місці і факти підтвердились. До магазину одразу ж було завезено товар в необхідній кількості та потрібного асортименту, призначено продавця і магазин тепер щоденно працює. А голову Новобугської райспоживспілки Бурду В. Є. за подібні та інші упущення в організації торгівлі з посади звільнено.

●

Фантазія — річ хороша! Тому у голови колгоспу імені Комінтерну І. А. Малька ніколи не виникало ускладнень з тим, щоб дати у район дані по оформленню шляхових водійських документів. Варто лише було йому напружити уяву, як він тут же бачив неіснуючі маршрути колгоспного автотранспорту.

Словом, буйна фантазія І. А. Малька працювала в одному напрямку — на приписки та викривлення оперативної звітності.

Про таку однобокість фантазії свого керівника й написали колгоспники до Перця.

Як сповістив редакції секретар Київського обкому партії Н. Ткаченко, нині голову-фантаста І. А. Малька повернуто на землю. Рішенням бюро Яготинського райкому партії йому оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки і з посади голови його звільнено. Окрім того, І. А. Малька притягнуто до матеріальної відповідальності.

В обіймах Бахуса

ФОТОРЕПОРТАЖ З ВИТВЕРЕЗНИКА

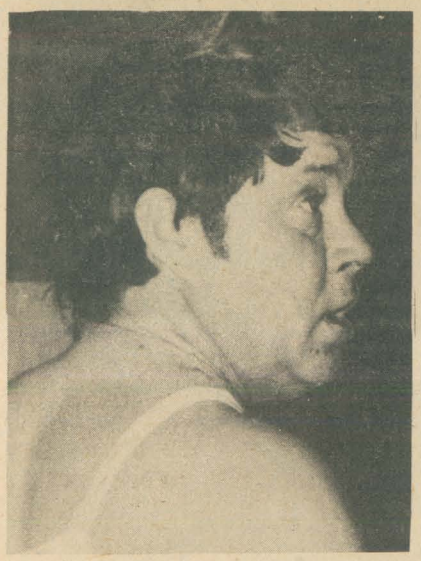

Парафія у древньоримського бога Бахуса, прямо скажемо, не першосортна. Але хто ж йому винен? Сам обирає собі компанію, а його прихильники до того вже ревно служать своєму повелителю, що у стінах медичного витверезника почуваються, як у рідному домі. Зокрема, у витверезнику Дзержинського району міста Харкова, звідки ми й ведемо сьогодні репортаж.

...Вечоріє. З'являються перші клієнти: грубник фабрики пластмасових виробів Леонід Михайлович Замерець (фото № 1) і Олександр Іванович Кусков (фото № 2) — також грубник. І також, уявіть собі, з тієї самої фабрики. Зрозуміло, що й розмова між ними точиться суто професійна: хто ж тепер зігріє рідний колектив, коли обох намогоричених до брів спеціалістів у витверезнику спати покладуть?

— Нам то що! Нам не вперше! — затинаючись, проголошує О. Кусков. — А от опалювальний процес — на вашій совісті залишиться...

Підтримує їхнє невдоволення і тесля Олександр Борисович Єгошин (фото № 3) — знову ж таки з фабрики пластмасових виробів. Саме там він заробляє гроші, щоб потім пропити їх усі до останньої копійчини.

Що ж до керівництва самої фабрики, то чи не надто щедро вони передають своїх працівників на виховання Бахусу? За один лише вечір троє підібраних на вулиці п'яничок з одного підприємства — цей факт, безумовно ж, наводить на деякі роздуми...

Цей феномен міг би чисто юридично дослідити колишній районний прокурор, колишній суддя, а нині старший юрисконсульт заводу металовиробів Микола Степанович Туманцов. Тільки у такому стані, в якому він сам перебуває, навряд чи йому це під силу.

— Мені колеги,— дихаючи смердючим перегаром, пояснює він ситуацію,— відповідним наказом подяку оголосили. Еге ж! За досягнення кращих результатів у роботі комісії по боротьбі з пияцтвом та алкоголізмом. Н-не вірите? Док-кументально зафіксовано!

П'яні марення? Ні. Справді, керівники АТП-20101 (саме там до заводу металовиробів працював цей фахівець юридичних справ) видали отакий наказ. Це, так би мовити, де-юре. А де-факто Туманцов досяг неабияких успіхів у вивченні витверезників міста. Бо спиртне звик приймати о будь-якій порі дня і ночі, навіть, як твердять колеги, без відриву від виробництва.

За юристом чи то заводять, чи то заносять ще одного любителя оковитої — муляра будівельного управління ТЕЦ-5 Василя Івановича Вишнякова (фото № 4). Ще з порога чути, як гаряче й зі знанням справи намагається він переконати інженера контрольно-вимірювальних приладів Харківського газопромислового управління Віктора Миколайовича Грипася (фото № 5), що на похмілля краще вживати «Червоне міцне», аніж якесь там жалюгідне «Аліготе». Інженер, відверто кажучи, й не суперечить. Йому зараз важко — ноги не тримають зможеного сорокаградусною тіла, а голова... Яка вже у такому стані голова?

Тільки-но вщухає ця професійна бесіда, як з уст слюсаря цегельного заводу «Комсомолець» Миколи Семеновича Бабкіна (фото № 6) лунає зворушливо-традиційне:

— Т-ти м-мене поважаєш?

— П-поважаю... — поспішає запевнити його горілчаний брат Федір Вячеславович Дирда (фото № 7). — І «Портвейн» поважаю...

Питаємо, з якого ж ото доброго дива набралися? І за які гроші?

— А так! Заробив і пропив! — щиро зізнається Бабкін. — Свої пропиваю...

Щодо Федора Дирди, то від нього вдалося почути лише невиразне бубоніння. Бо він ось уже скоро рік тільки те й робить, що б'є байдики та ковтає скаженівку (за чий кошт?!), а відповідні органи чомусь уперто не помічають цього.

Нетвердо ступаючи, до витверезника суне працівник дослідного заводу Українського науково-дослідного інституту сільськогосподарського машинобудування Володимир Олексійович Директоров. Назва установи, як бачите, солідна і дуже довга. Але, на жаль, перелік заходів, які в цій установі спрямовані проти п'яничок, куди куціший. За В. Директоровим з'являється іще одна колоритна фігура — вантажник Харківського велосипедного заводу Вадим Федорович Фуников... Правда, його фізіономія, як, до речі, й п'янички від юриспруденції М. С. Туманцова, була того вечора настільки малоприємною, що друкувати їхні портрети ми просто не наважились. Аби не лякати надто вразливого читача.

Словом, Бахус свого клятого ремесла не кидає. Щодня з його хмільної руки тільки до цього медвитверезника потрапляє чимало шанувальників чортового зілля. А якщо зважити, що в Харкові не один, а цілих п'ять витверезників? А в році — не один, а цілих 365 днів?..

Інформація для роздумів, словом, поки що невесела. Але, як не крути, а роздумувати треба. І не тільки роздумувати, а й, певна річ, діяти!

Репортаж вели
І. ЛАГОЗА та О. МАЛИЦЬКИЙ.

Вітаємо ювілярів!

Письменника Валентина РЕЧМЕДІНА з його другим 35-літтям.

Гумориста Якима ДАВИДЕНКА з його другим 30-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

ОДНОСТАЙНА ДУМКА

ГУМОРЕСКА

Директор замислено погортав папери, затим поправив на носі окуляри, окинув поглядом своїх підлеглих, знизав плечима і знову заглибився в папери.

Співробітники нюхом відчули: треба виконати якесь термінове завдання, але шеф ніяк не вирішить, кому доручити. От і мучиться.

— Що, Юрію Олександровичу,— прийшов на допомогу директорові Федоренко,— знову кудись їхати?

— Авжеж,— зітхнув директор.— І саме в такий відповідальний для нас час. Ну, кого послати?

— Я б поїхав, але ще й місяця не минуло, як повернувся з Кадиївець,— знайшов привід, щоб відмовитися, Федоренко.

— А ви, Гаплик?

— Та чи я вам віл, Юрію Олександровичу? Вже й так зсохся на нитку.

— Воля ваша. А як ви, Петрук?

— Я б із задоволенням, але тещу клятий радикуліт у три погибелі скрутив.

— Що ж, причина поважна,— резюмував директор.— А на що ваша теща скаржиться, Семенчук?

— Теща у мене — людина свідома. А от дружина... Та й невідкладних справ у мене тут зібралося більше, ніж треба.

— Гаразд, працюйте,— махнув рукою директор.— Кого ж тоді?

— Надовго їхати, Юрію Олександровичу? — поцікавився ветеран контори, інженер Музичук.

— Вважайте: на цілий місяць.

— Як треба, то треба. Моя Харитина Іванівна не ревнива. Радикуліт її теж не скручує. Якось переб'ється без мене.

— То що, товариші,— глянув на підлеглих крізь окуляри директор,— нехай їде Федір Петрович?

— Нехай.

— Я теж такої думки,— кивнув головою директор.— Після роботи заскочте до профкому, Федоре Петровичу, візьмете путівку до санаторію. Така одностайна думка колективу!

Колектив як води у рот набрав.

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

смт. Муровані Курилівці Вінницької області.

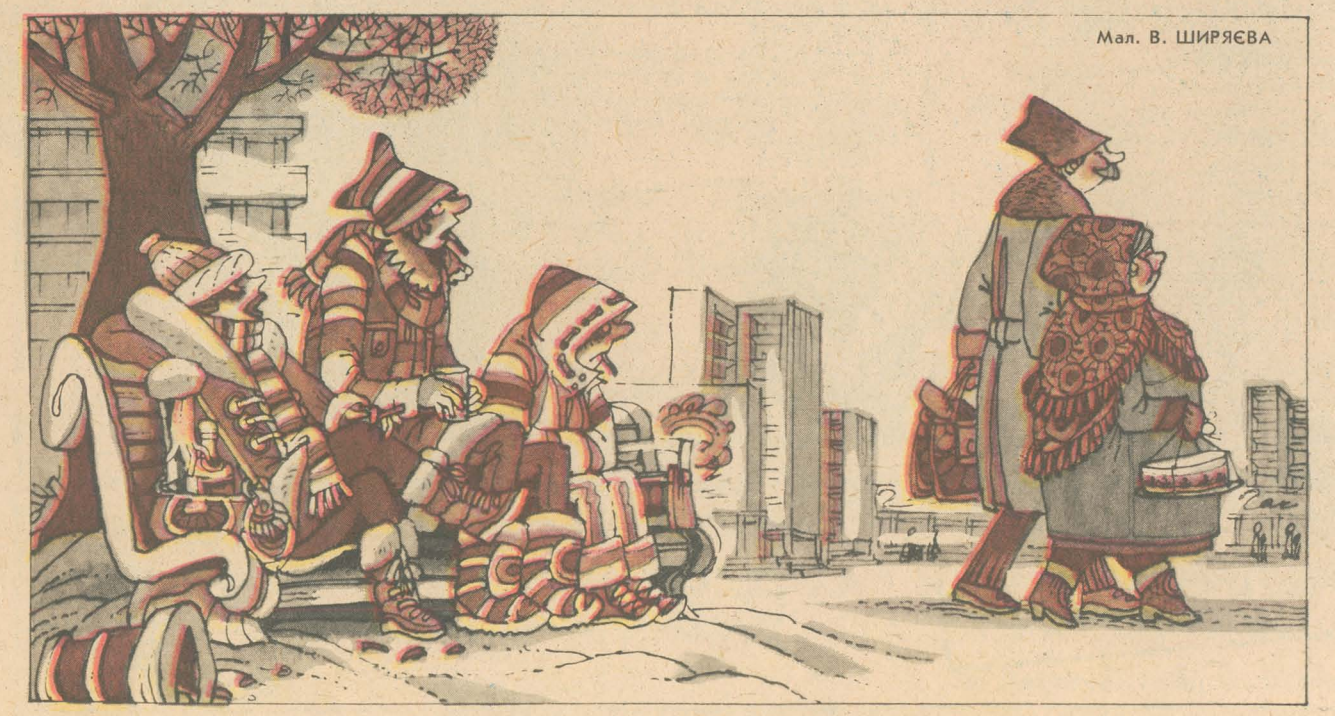

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Ну й бойова старушенція! Четвертого діда міняє!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЗА «ДВІ ЗАДАЧКИ». *Умови цих задачок, які стосувалися «подвійної» бухгалтерії в колгоспі імені Чкалова Корецького району Ровенської області, були вміщені у № 19 журналу за минулий рік. Відповідь на задачі, яку дав секретар парторганізації колгоспу Л. В. Чуб'юк, засвідчила, що їх у принципі неважко розв'язати, якщо підійти до цієї справи не так по-математичному, як по-партійному. Отже: за перекручення звітності, окозамилювання завідуючу фермою Г. Бизюкову звільнено з роботи; на голову колгоспу І. Гринюка зроблено грошове нарахування в сумі 220 крб.; головному зоотехніку В. Остапчуку і головному бухгалтеру В. Осипчук оголошено догани.*

●

ЗА БРАК. *Одержавши ордери і приїхавши до свого нового 220-квартирного будинку по проспекту 40-річчя Жовтня, 15-а в м. Києві, новосели дружно ахнули. Але не від радості, а навпаки: будинок буквально рясніє недоробками. Отож, замість того, щоб радісно вселитися у свої квартири і спокійно жити-поживати, людям довелося оббивати пороги управління № 41 тресту «Київміськбуд-7» і безуспішно умовляти начальника П. Семешкіна ліквідувати брак. Про це розповідалося у фейлетоні «Ретрогради» (№ 12 за 1985 рік). Як повідомили у відповідь на цей виступ журналу керівники тресту «Київміськбуд-7», за незадовільне керівництво будуправлінням і слабкий контроль за якістю робіт П. Семешкіна з посади звільнено. Недоробки у будинку ліквідовано.*

●

ЗА НЕПРАВИЛЬНІ ДІЇ. *Дехто з керівних працівників колгоспу «Дружба» Знам'янського району Кіровоградської області вирішив, що їхні посади дозволяють їм робити те, що, здавалось би, робити не можна. В колгоспі, зокрема, грубо порушувалися правила здачі в експлуатацію новозбудованого житла, грошових розрахунків із тимчасовими робітниками (їм переплачували тисячі карбованців). Секретар парторганізації А. Іванов запросто сідав за руль машини, будучи нетверезим... Про це розповіли Перцеві обурені колгоспники, а редакція попросила розібратися із згаданими фактами Кіровоградський обком партії. Секретар обкому В. Щербина сповістив про вжиті заходи: завдані колгоспу збитки відшкодовані за рахунок винних; головний бухгалтер Г. Юраш з посади звільнений; на А. Іванова накладено партійне стягнення і його звільнено від обов'язків секретаря парторганізації; голову колгоспу Г. Перепеляка притягнуто до суворої партійної відповідальності.*

Юрій Кругляк

Чотирма рядочками

НЕПОПРАВНА ХВОРОБА

В цього товариша — хвороба непоправна,
Щось на провали пам'яті похоже,
Бо де його кишеня, де державна,
Запам'ятати — ну ніяк не може!..

ЯК ДЕХТО ВИКОНУЄ ПЛАН

Двадцять п'ять процентів — з писком,
Двадцять п'ять процентів — з тиском.
Половина — писки й тиски,
Ну, а решта — то приписки.

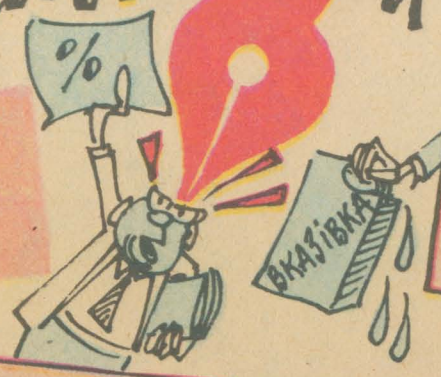

АНІ З МІСЦЯ

Він вишукує лазівки,
Тягне капосний резину —
Ані з місця без вказівки,
Як машина без бензину.

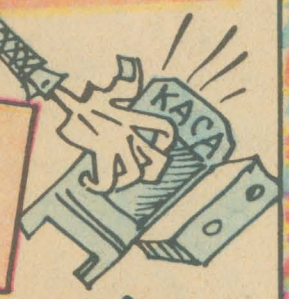

ТЕЖ РЕЗЕРВ

Щоденно ми вишукуєм резерви,
Морочим голови, вимотуємо нерви...
А скільки б ми, скажіть, прибутків мали,
Якби зробить, аби ніде не крали!

ЗМІНИЛОСЬ ВСЕ...

Змінились устрій, побут, літочислення,
І звички стерлися на часу жорнах,
А в цього типа залишилось мислення,
На тій же стадії, яке було в придворних.

ЗНАЄ ДІЛО...

Його начальник лає, ледь не сплющить,
А він — ні пари з уст, лиш слухає й сопе...
Таке обличчя невиразне і тупе,
А водночас — улесливе й хитрюще.

ЯКЩО ДОЗВОЛИТЬ ЧАС

Говорить часто про людські потреби,
Про запити простих трудящих мас,
А думає завжди лише про себе,
А про людей — якщо дозволить час.

ЩЕ РАЗ ПРО КРИТИКУ

Хоча давненько вже працює зав,
Ніхто про нього й слова не сказав:
Коли відсутній — недоречно,
Коли присутній — небезпечно.

З ТРІСКОМ

На черговій нараді в тресті
Він говорив гладенько і облесно,
Що «докладе зусиль» і «виконає з честю»...
А діло з тріском провалив безчесно.

ВИСЛУХОВУВАЧ СКАРГ

Він весь немов перетворився в слух,
Та не радійте, то лише здається.
Насправді ж кожне слово мимо вух
У нього проліта й горохом в стінку б'ється.

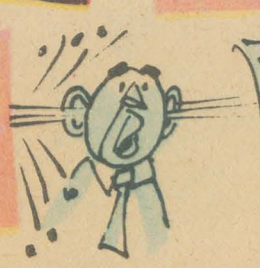

ХТО ЯК ВВАЖАЄ

У фірмовім взуттєвім магазині
Новенькі туфлі викинули нині.
Шевці вважають, що вони хороші,
А покупці — що викинуті гроші.

ПРАВДОЛЮБ

Говорить, що без правди не дихне,
Що він живе щоденно тільки нею,
А сам і пальцем не поворухне,
Щоб поборотися з брехнею.

ВОДА У СТУПІ

Кажуть колеги учені, що ти
Воду у ступі умієш товкти;
Начебто вийшла і праця учена,
В котрій суцільна водичка товчена.

МІРИЛО

В нього одне мірило:
Не забувай себе.
Геть у пушку вже рило,
А він усе гребе й гребе.

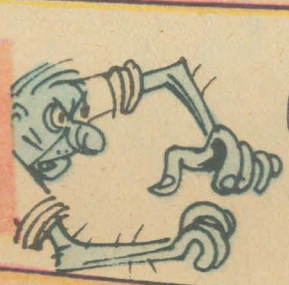

ДУМАЄ ПРО ЖИТТЯ

Подумать про життя, помислити про світ
Він полюбляє ввечері і зранку:
Уранці думає — чим натовкти живіт,
А ввечері — чим промочить горлянку.

ДИВНА ЗАСАДА

Якась в нього дивна засада,
Платформа якась нездорова:
Вважа, що державна посада —
Те саме, що дійна корова.

ДІД І ОНУК

Дід Вовин, кажуть, гнув підкови,
Видать, при силі був таки.
Ця здібність гнуть є і у Вови,
Теж гне... На жаль, лиш матюки.

Бульдозером по городищу

Туристів, як відомо, притягує старовина. Любителі мандрівок, які приїздять до Харкова, винятку не становлять. Ознайомившись із досягненнями бурхливого сьогодення — славнозвісним ХТЗ і монументальним Держпромом, одніє з найбільших площ у Європі, що розкинулася навколо нього, і потужним турбобудівним об'єднанням, вони починали натякати гідам:

— Кажуть, ніби в самісінькому місті давньоруське городище є, оголошене археологічним пам'ятником історії і культури VIII—XIII століть? От би подивитися...

— Є таке городище, «донецьким» називається,— погоджувалися гіди, проте вести туди екскурсантів не поспішали. А не поспішали тому, що не хотіли заважати роботі на території городища, яка буквально кипіла.

Не подумайте, що там трудилися археологи, опікувані місцевою організацією Товариства охорони пам'яток історії і культури, пересіваючи решетами кожен кілограм землі в надії знайти щось, залишене на згадку нашими далекими предками. Ні, на об'єкті ревла потужна техніка. Може, не така потужна, як та, що виходить із цехів ХТЗ, але й не слабенька.

Це директор Харківської овочевої фабрики А. І. Костюченко та інженер-гідротехнік В. Ф. Луговий запустили на історичний курган екскаватори, бульдозери. Тріщали під ковшами та ножами механічних творінь двадцятого століття тендітні черепки, металеві наконечники, глиняні стіни... А невдовзі підрядчик — управління зрошувальних систем — проклав через городище чималенький трубопровід для подачі води на поля. Потім під курганом почали копати траншею для електрокабеля.

Не подумайте, що подібна акція викликала шок серед службових осіб, поставлених охороняти те, що охороняється законом. «Щось та залишиться»,— філософськи заспокоюють вони самі себе. Як, до речі, заспокоювали, коли робітники з житлово-експлуатаційного управління Київського району завзято порядкували у під'їзді будинку № 44 по вулиці Дзержинського, розписаного видатним українським радянським живописцем М. О. Самокишем. Ремонтуючи електромережу, згадані специ так роздовбали стіни, що від розписів практично нічого не лишилося.

— Ми не сиділи, склавши руки,— спокійно пояснюють охоронці пам'яток історії і культури. — Написали листа в облвиконком, а облвиконком повелів міськжитлоуправлінню замовити проект реставраційних робіт. Чекаємо їх початку.

Чекають, треба сказати, довгенько. І не тільки на цьому об'єкті. Благають ремонту будинки, зведені за проектами видатного українського радянського архітектора Олексія Миколайовича Бекетова.

— Дуже важко втертися у план Харківської спеціалізованої науково-реставраційної майстерні,— бідкаються працівники відділу у справах будівництва та архітектури облвиконкому. — Кажуть, роботи в них по самісіньке горло.

Це правда. Роботи у реставраторів — угору ніколи глянути. Ремонтувати приміщення агентства Аерофлоту, де навіть колон, каріатид чи атлантів і близько немає, треба? Треба, бо на це договір з об'єднаним авіазагоном укладено. Об'єкт солідний, чималеньку суму для плану гарантує, а ремонтувати сучасне приміщення — це не реставрувати. Ніяких тобі витребеньок, гладенька штукатурка та бетон. Для майстрів із спецмайстерні — дитяча забава.

Зате як послухати начальника майстерні Олександра Івановича Татаринцева, то вони якщо й спроможні, так це меморіальну дошку на об'єкти приліпити. Бо коштів немає, цементу немає, дошок немає, навіть цвяхів катма.

— Наведемо марафет,— заспокоює він,— а з'явиться можливість,— капітально візьмемося.

Для Покровського собору — найстарішої будови на Харківщині — самого марафету мало. Він ось-ось розвалиться. Можливо, тримається тільки тому, що згадана майстерня просто в двадцяти метрах знаходиться.

Створюється враження, що охорона і реставрація історичних пам'яток Харкова сама потребує охорони і реставрації. Немає комплексного плану робіт, археологічних розкопок... Хапаються вже за те, що від вітру падає. Тепер з розписами Самокиша впорається хіба що наймаститіший художник. Про будинки Бекетова та городище годі й говорити.

Бідні гіди. Важко їм пояснювати туристам, чому в місті так ставляться до пам'яток історії. Добре, що їх хоч не питають, навіщо існують у Харкові Товариство охорони пам'яток історії і культури, відділи культури та у справах будівництва і архітектури облвиконкому.

В. СУБОТА.

м. Харків.

ХАП-ХАП...

ГУМОРЕСКА

Живу собі край села. Поряд — колгоспне поле. Як розвесниться — по ньому трактор дир-дир. Сіє. Я тихенько чалап-чалап, земельку шпорть-шпорть. Що сіє? Горох сіє. Вигідна, скажу вам, культура.

Зазеленіло. Косу під пахву — й на поле. Вжик-вжик. І кролики мають щось їсти, і телятка.

Горох дозріває собі. Увечері торбину в руки — і знову на поле. Стручки шморг-шморг. Дивись, через яку годину у горнятку буль-буль. Суп кипить. Корисна страва. Поживна.

Сонце на небі блись — вже й жнива. На полі комбайн гур-гур. Як смеркло, знову на поле човг-човг. Візьму таку в'язку, що ледь додому диб-диб. Собі ж.

На подвір'ї розстелю, дрючком по горосі луп-луп. Молочу. По три-чотири відра намолочував за ніч. Кабанчик горох хрум-хрум. Росте в кригах. Його чик-чик — і на базар. Грошики шелесь-шелесь. Прибуток.

А цього року гарна пшеничка вродила. Як збирали, комбайн гар-гар. Зламався. Покинули в полі. З повним бункером. А я не сплю. Туди-сюди, туди-сюди. Зерно у мішечки шелеп-шелеп.

Вранці чую, машина під воротьми джик-джик. У двері стук-стук. Хлопці у державних костюмах до хати гуп-гуп. Ой-ой! Поїхали, кажуть.

Приїхали. Питають. Слідчий пером шкряб-шкряб. Усе записав. Повели. Двері рип-рип. Заходьте. Для вас, кажуть, ніби для пацюка, це житло найбільш підходить.

Я стіни лап-лап. Цементні. На віконечко глип-глип. У клітинку. У залізну.

Сиджу на дубовій лаві, потилицю чух-чух. Скільки ж дадуть за оте хап-хап?

Петро ГРАБОВИЙ.

с. Вербка
Хмельницької області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

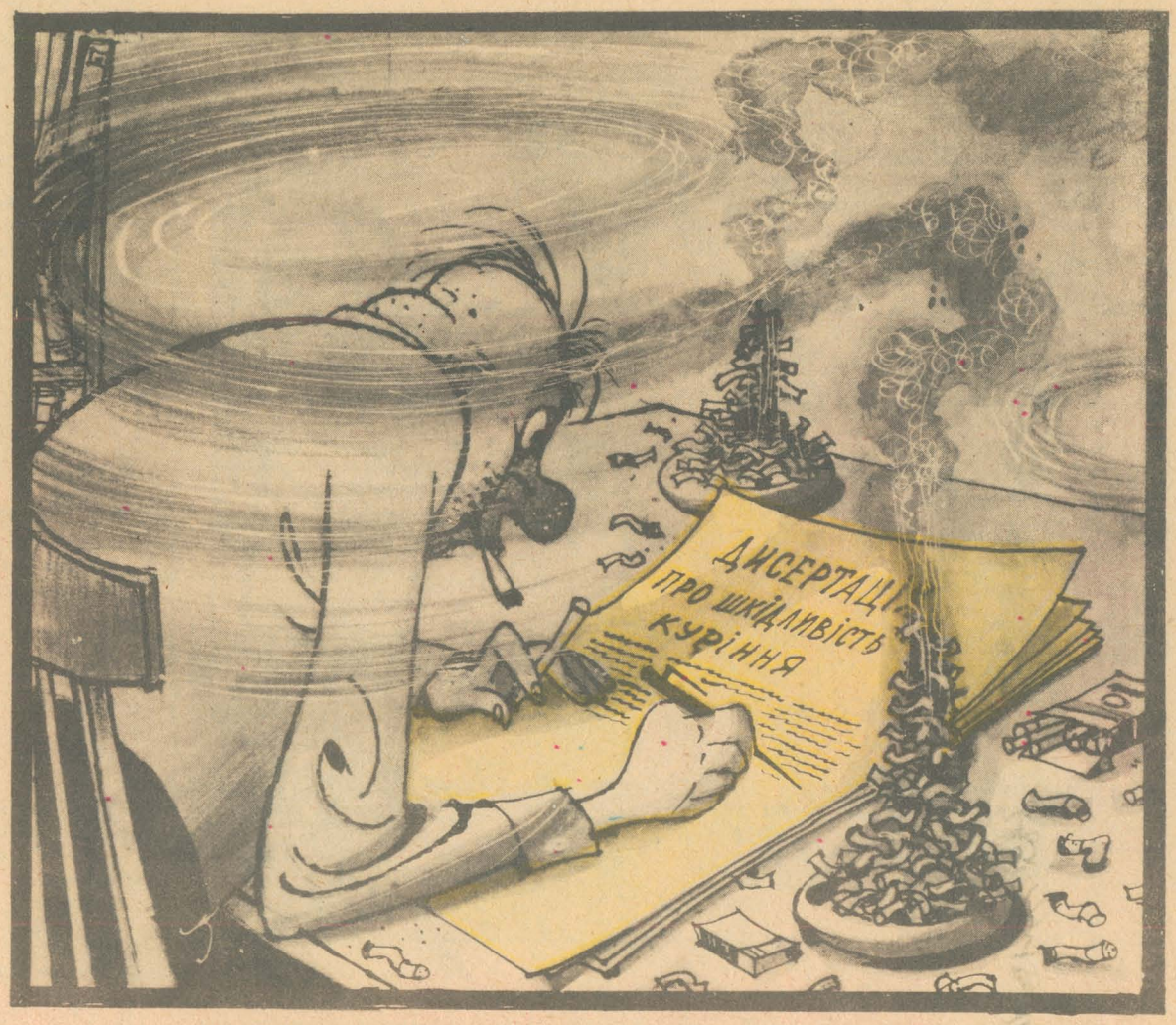

Без слів.

Мал. В. БОКОВНІ

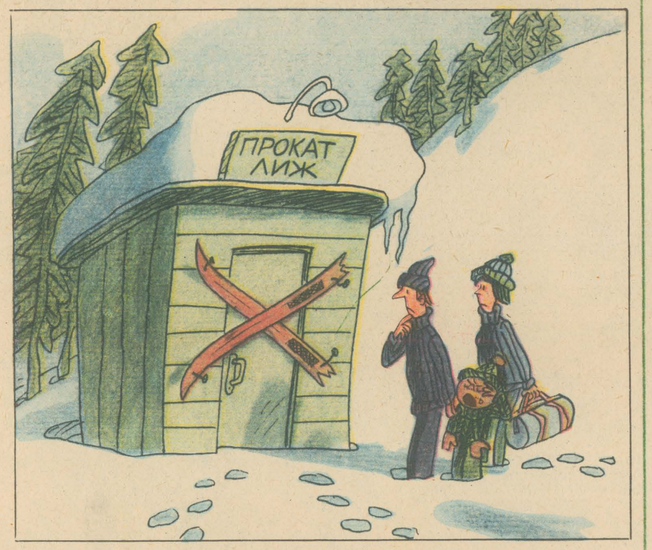

Без слів.

«Ще повільно знижується питома вага роботи вручну, а на підприємствах Міненерго УРСР частка ручної праці в минулій п'ятирічці навіть зросла».

(З газет).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

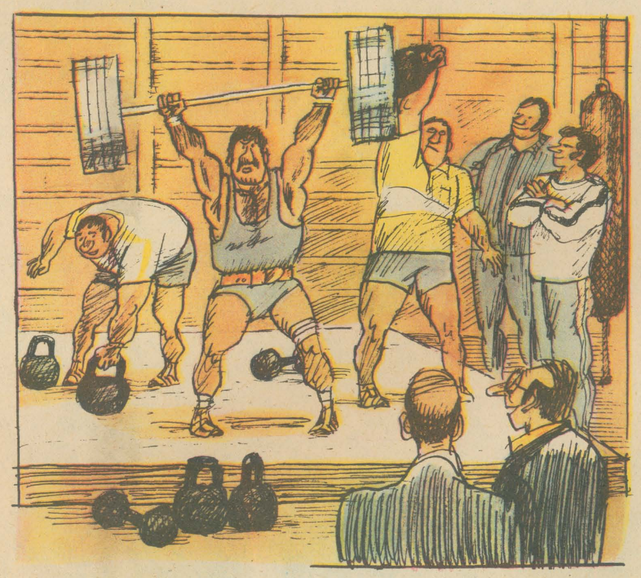

— Ну й хлопці! Яку вагу піднімають!

— Нічого дивного. Вони в нашому цеху всі трудомісткі процеси вручну виконують!

Народна творчість

ЗАЧАДІЛО НЕВЧАСНО

Засперечалися дві сусідки.

— *Мої кури лише кудкудачуть удома, а несуться в тебе!*

— *А ти своїм гусям води не наливаєш, вони наче прив'язані до мого колодязя!*

— *А твій Рябко тільки спить у будці, а обидва двори обгавкує мій Барбос!*

— *А мій чоловік, як твій Барбос... Ой лишенько, горілим потягло з кухні! Ну, я тобі ще докажу-у-у! — заволала сусідка, біжучи до своєї хати.*

БАБУСИНІ ХВОРОБИ

В давнину це було. Прийнявши від хворої курку, фельдшер оглянув жінку й аж свиснув:

— *У вас тут, тітко, хвороб ще й на двійко гусей вистачить...*

ПІДГОТУВАВ...

Фельдфебель вишикував солдатів і почав:

— *Я вже казав вам, служиві, а це ще раз нагадую, затямте собі: запитає цар, як живете, то ви нічого зайвого не думайте, щоб не збитись, а зразу випаліть: «Милістю царською!» Другим запитанням обов'язково буде, як це траплялося на оглядах в інших гарнізонах, чи готове доблесне воїнство перемогти ворогів нашої світлої царської імперії, то ви гаркніть так, щоб за п'ять верст було чути: «Винищимо до одного, государю!»*

От і цар уже підходить зі своєю свитою. Щось запитав у генерала, а далі:

— *Хто там чухається в другій шерензі? Гризуть вас паразити в казармах?*

— *Милістю царською! — загорлали як один.*

Може, не розчув те самодержець, бо знов питає:

— *А чи поважаєте своє високе начальство?*

— *Винищимо до одного, государю!..*

Повідомив П. ЛЯШЕНКО.

с. Кам'янка
Дворічанського району
Харківської області.

ЩЕ НЕ ЧАС

Зустрів сусід сусіда й питає:

— *Коли думаєш повернути мені борг?*

— *Ще не думав.*

Повідомив А. МАЦАК.

м. Миколаїв.

МУДРО ТО МУДРО...

Жінка до чоловіка:

— *Що ти бурчиш?*

— *Та ось знову переходимо на літній час...*

— *Ну то й що? То ж мудро.*

— *Мудро то мудро, але ж знов треба вночі підніматися і переводити стрілки годинника.*

Повідомив А. ПАСЬКО.

м. Тернопіль.

Язик за зубами

ГУМОРЕСКА

У колгосп «Ужинок» приїхала з району авторитетна комісія перевіряти господарство. Ніхто не знав, що це за перевірка: планова чи за сигналами трудящих,— однак не встигли члени комісії біля контори вилізти з машини, як Семен Бовкун уже вештався біля них.

Взагалі Семен Григорович — цікава людина. Ну, дожив до пенсії, пішов на заслужений відпочинок — дивись собі телепередачі, читай газети, бався з онуками. Ні! Кожного дня ходить по господарству, в кожну дірку свого встромить, виведає всі гріхи, а нерідко ще й полається.

— Ну, чого ви нудите? Чи воно вам потрібне? — урезонюють його часом.— Тільки нерви псуєте і собі, й іншим.

— А може, воно мені болить,— звичайно відповідав Бовкун.— Не чиєсь же, а наше, колективне. І дбати про нього мусимо всі...

— О-о-о, і ви вже тут,— стиць нувся з ним віч-на-віч Олег Тихонович, голова, що вийшов зустрічати комісію.

— Та оце їшов мимо, дивлюся, якісь представники приїхали, дай, думаю, підверну.

— Глядіть же мені, держіть язик за зубами,— попередив голова.

— А я хіба що, я такечки, заради цікавості...

Не встиг Бовкун випалити цигарку на лавочці, як комісія разом з головою вийшла з контори, сіла в «бобик» і взяла курс на ферму. Семен Григорович рвонув через луг, навпростець, і доки вони приїхали, уже був там. Доповідала завідуюча фермою Наталя Копильченко.

— Доярок на всі групи корів маємо, підмінних теж. Дисципліна міцна, розпорядок робочого дня не порушується, весь фураж на суворому обліку.

— А де це воно доярка Ольга сьогодні? — не втримався закинути гачка Семен. — І фуражира Тимка десь не видно...

— Ольга попорала корів і пішла додому, а Тимко поїхав у поле по фураж,— й оком не моргнувши, пояснила завідуюча.

— Видно, старий уже став, недобачаю, бо здалося мені, що вони кумують у Пріськи Кирпатої ще зранку.

— Семене Григоровичу, ось ідіть звідси, не заважайте комісії працювати,— не втримався голова.

— Нічого, нічого, нехай залишається,— зауважив керівник комісії: високий, у шкіряному пальті й ондатровій шапці. — Ми перевірку ні для кого не тримаємо в секреті.

— А як у вас кормоцех працює? — поцікавився хтось із членів комісії.

— Добре працює,— запевнила завідуюча. — Худоба дуже задоволена.

— А чому зараз стоїть?

— Зараз перерва.

— І до чого ж чиста робота,— реготнув Бовкун. — Ніде ні пилинки, ні соломинки. Немов його з минулого року ще й не запускали.

— Тс-с-с-с,— засичав голова.

— До речі, а як у вас із збереженням фуражу? — знову поцікавився хтось із комісії.

— Я ж уже доповідала: під надійним контролем,— відповіла завідуюча.

— А чого ото, як Нороха везе фураж із поля, неодмінно до двору Оксани Кривобокої підверта? — знову не втримався Бовкун.

— Семене Григоровичу,— шепотів ззаду голова. — Я ж вас попереджав: тримайте язик за зубами.

— А хіба я що кажу,— повернувся до нього Бовкун. — Я тіки питаю...

...У механізованому дворі про стан машинно-тракторного парку звітував бригадир Онисим Ходор.

— Усі машини і механізми поставлено на зимове зберігання, повним ходом іде ремонт сільськогосподарської техніки до нового сезону...

— А що воно ото у Капроновому яру, у болоті, за агрегат стоїть? — немов мимохідь, зауважив Бовкун.

— Н-не знаю... — виступили крапельки поту на носі у бригадира. — Може, дядько який самогонний апарат від дільничного сховав.

— Та ні, схоже на отой пристрій, яким восени на горбі біля яру підживлювали озимину.

— Треба буде подивитись.

— Поспішіть, бо хтось уже познімав колеса і одгвинтив сидіння.

Голова так подивився на Семена Григоровича, як лиха свекруха на невістку.

...На складі пального і мастил при появі комісії з-за цистерни з бензином несподівано вискочив чийсь «Запорожець» і задзижчав жуком геть, що у Бовкуна викликало своєрідну підозру:

— І що воно за примана така: «Запорожці», «Жигулі», «Москвичі» так і липнуть сюди, як мухи до меду...

За деякий час по від'їзді комісії голову викликали в райцентр. Невідомо, що йому там казали, але повернувся він звідти дуже сердитий.

— Олег Тихонович, чим вас там частували? — не втримався поцікавитись Бовкун.

— А-а-а, ну вас,— аж зубами заскреготав голова. — Казав же — тримайте язика за зубами.

— А я нічого й не казав. Я тільки репліки вкидав... І щоб ви знали: знову Нороха з фуражем до Оксани Кривобокої заверта...

Анатолій ВОРОПАЙ.

м. Ромни
на Сумщині.

ЛИСОВІ СЛЬОЗИ

Сльозами умивався Лис-хитрюга:
— Крім Зайчика, в житті не мав я друга.
Та що там друг? Я мав його за брата.
І вже нема... Яка тяжка це втрата!
Не бігати йому вже стрибом-скоком...
— Що ж трапилося з ним?
— Та... з'їв я ненароком.

Володимир ДУГАР.

ЛОВИСЬ, РИБКО, ВЕЛИКА Й МАЛЕНЬКА!

Мал. В. СОЛОНЬКА

Без слів.

Мал. М. ЛИТВИНА

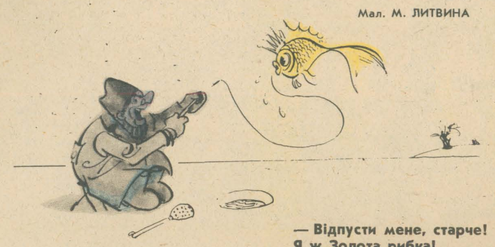

— Відпусти мене, старче! Я ж Золота рибка!
— Якої проби!

Мал. А. БОРДУНІСА

— Часто пірнати доводиться — гачок весь час за щось чіпляється!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

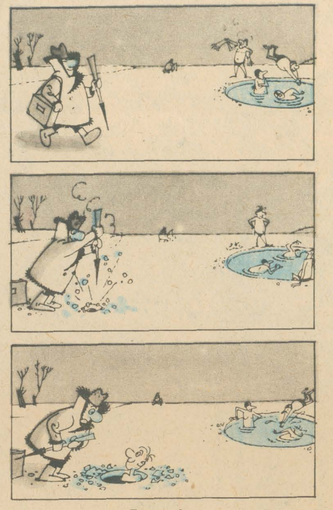

Без слів.

Мал. В. ТАМАЄВА

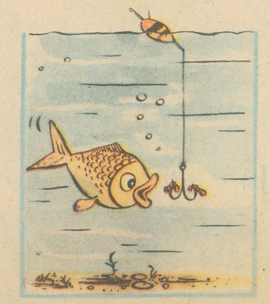

— Наче й не пив, а в очах двоїться!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ходім додому, я вже купила.

ФІРМА ВІНИКІВ НЕ В'ЯЖЕ

Одні твердять, що якийсь містер з Лос-Анджелеса занадто голосно віддавався своєму хобі — грі на басі-геліконі, інші — що його цуценя потоптало чужі квіти — думки свідків розходяться, а справжнього сюжету аннали історії не зберегли. Головне те, що згаданий містер і його сусіди перебували у стані війни. А на війні — як на війні, це знали ще древні римляни. Тож володар громоподібного музичного інструменту і неслухняного цуценяти вирішив розпочати стратегічний наступ. Питання озброєнь турбувало його недовго. Звичайно, можна було піти на сусідню вулицю і купити у тамтешньому магазині револьвер системи «кольт» або «сміт енд вессон». Але містер з Лос-Анджелеса регулярно читав газети і дивився по телебаченню виступи керівників вашінгтонської адміністрації, отже, міцно затямив, що сила Америки (і, відповідно, кожного її громадянина) — у ракетно-ядерній зброї, яка (і тільки вона!) може забезпечити Сполученим Штатам мир на вигідних умовах. Тому він підсунув до себе друкарську машинку і замовив фірмі, яка торгує зброєю, ...ядерну боєголовку. Втім, побоюючись, щоб всюдисуще ФБР не запідозрило в ньому іноземного агента, підписався вигаданим ім'ям «Фред Айверсон». Потім — послав цій фірмі чек і почав готувати за будинком стартовий майданчик для майбутньої покупки. Чекати довелося недовго. Фірма явно вініків не в'язала і повністю виконала свою рекламну обіцянку, опубліковану нею у ряді журналів: «Ви станете першим, у кого буде власна ядерна боєголовка».

Отже, чудового сонячного ранку перед будинком згаданого містера зупинився фургон, з якого вантажники витягли боєголовку армійської ракети «Онест Джон» класу «земля — земля».

Відчувши неминучу поразку, вщент деморалізований ворог (тобто сусіди) синхронно підняв руки вгору. Згодом, оговтавшись, опустив їх і почав скаржитись властям. Оскільки ці власті, у свою чергу, набили руку на заспокоюванні громадськості «безпечністю» її власних ракетно-ядерних озброєнь — чи то «першінгів», чи то космічної «стратегічної оборонної ініціативи»,— вони поспішили заявити, що йдеться про «цілком безпечну річ», оскільки, мовляв, перед доставкою боєголовки адресатові з неї було вилучено ядерну начинку. У свою чергу, замовник (інженер за фахом) теж не почував себе ошуканим: він провів власний аналіз і встановив, що радіоактивність боєголовки у 18 разів перевищує допустиму норму, оскільки дещо у боєголовці її колишні хазяї демонтувати усе ж таки забули. І всі залишилися задоволені. До наступного конфлікту між сусідами: адже не виключено, що у розпал бойових дій якась сторона використає лазерну систему або бінарний хімічний снаряд. Оскільки, уже йшлося вище, американські фірми по продажу зброї вініків не в'яжуть, а займаються своїм бізнесом широкомасштабно і наполегливо.

«ЗАЛІЗНИЙ» АРГУМЕНТ

До речі, про зброю, знову ж таки — американську. Цікава історія, яку розповів японський журнал «Ейша пасіфік ком'юніті», стосується такого важливого компоненту стратегії американського імперіалізму, як військові бази США на території дружніх їм країн. Виявляється, дружба — дружбою, а все, що не стосується галасливих присягань у цій дружбі, тобто конкретні справи — нарізно. У цьому наочно переконались австралійці, коли вирішили предметно подивитись на пентагонівські бази, розташовані у їхній країні. Вирішили і побачили, що американські друзі дозволяють гостинним господарям хіба що милуватися парканами тих баз, а далі, як то кажуть — зась! Оскільки янкі вважають, що їм самим краще знати, яку кнопку натискати і в який стереоокуляр дивитися, коли вони проводять чергову збройну «операцію». У результаті, свідчить згаданий журнал, «станція зв'язку на мисі Північно-Західному використовувалася без згоди Австралії під час бомбардувань (американських) Камбоджі, мінування Хайфона та інших північнов'єтнамських портів у 1972 році і при оголошенні (Пентагоном) ядерної тривоги під час війни на Близькому Сході у 1973 році». Австралійські власті не мають доступу і до так званого «залу національного зв'язку США» на мисі Північно-Західному. А це серйозно обмежує шанси Австралії забезпечити, як дипломатично висловився міністр закордонних справ цієї країни, щоб «ця станція не використовувалась для передачі наказів про перший ядерний удар, так само як і про обмежений удар». Інакше кажучи, якби ядерним маніякам, які, на жаль, ще не перевелися серед вашінгтонської адміністрації, вдалося дорватися до «заповітних» для них кнопок і запалити всесвітню пожежу, австралійцям, у свою чергу, залишилося б лише спостерігати, як на їхні оселі лине її пекельний вогонь. Але, як переконують австралійських «союзників» з-за океану, це такі дрібниці, на які «справжнім друзям» не варто звертати увагу. І взагалі, відомо: «той, хто буде багато знати, швидко постаріє». Аргумент, що й казати, «залізний».

НОВЕ СЛОВО

Подейкують, що недавно всередині гватемальської правлячої хунти виникли серйозні суперечки. Ні, звичайно, всі її члени зосталися гарячими прихильниками війни проти власного народу, який прагне свободи і громадянських прав. Суть в іншому: дехто з тамтешніх генералів почав скаржитись на нудьгу. Дійсно, що це за життя: вранці тільки те й робиш, що засукуєш рукави, щоб братися за серйозний «допит з пристрасненням», а вечорами чужу кров з рук змиваєш. Ото і все. Та й у загальнонаціональних масштабах все крутиться за усталеним штампом: приміром, створила хунта мережу так званих «стратегічних сел», куди силоміць загнала тисячі людей — так це ж не її власна вигадка, а «досвід», запозичений у вояччини США, яка свого часу запровадила його у В'єтнамі; бомбардування міст і сіл, полювання з вертольотів за цивільним населенням — теж не новина: ізраїльські друзі хунти уже давно застосовують цю практику на Близькому Сході.

Словом, чогось власного, так би мовити, «фірмової страви», на рахунку гватемальських катів донедавна не було. А от тепер з'явилось! Якась світла голова додумалась: а чому б не провести серед жертв антинародного терору який-небудь конкурс? Сказано — зроблено. Тепер, як свідчить англійський журнал «Нью стейтсмен», кати примушують жителів «стратегічних сел» — буквально у тюремних умовах — влаштовувати серед місцевих жінок «конкурси краси». Щоправда, цим фантазія ватажків хунти й вичерпалась. Тому, як пише згаданий журнал, конкурси проводяться на здобуття звання... «міс патруль» та «міс військова зона». І невтямки тамтешнім генералам, що їх вигадка — це «нове слово» у підлості та лицемір'ї.

НАВІЩО КОНГРЕСМЕНОВІ ГЕОГРАФІЯ?

Матінка недоростка Митрофанушки з відомої комедії Фонвізіна вважала, що її синочкові вчитись географії ніякого сенсу немає: мовляв, візник, куди треба, завжди довезе. Хоча й існують серйозні сумніви у тому, чи знайомий з цим літературним твором один із найстаріших конгресменів США — Клод Пеппер, проте у своїй законодавчій діяльності він цілком повторює філософію фонвізінської героїні. Це з'ясувалося, коли той конгресмен висунув законопроект про асигнування 27 мільйонів доларів на «гуманітарну» допомогу бандитам із так званої УНІТА — моріонеткового угруповання, яке намагається загальмувати революційний поступ анголського народу. Рекламуючи свій законопроект з трибуни конгресу, цей законодавець гаряче відстоював «гуманітарні» потреби головорізів з УНІТА (втім, згодом їх офіційний представник відверто заявив, що на американські «гуманітарні» гроші унітівці побажали придбати протиповітряні ракети і засоби боротьби з танками). До слововиверженнь на Капітолійському пагорбі звикли і, здавалось, нічого не віщувало конфузу. Проте він таки стався, коли містер Пеппер не зміг знайти Анголу на карті і змушений був попросити про цю послугу одного із співробітників конгресу. Втім, навіщо згаданому законодавцеві знання географії? Він вважає (і, до речі, по-своєму цілком справедливо), що в американських умовах знавісніли антикомунізм завжди «вивезе».

Мал. А. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Підкаблучники.

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

ВІДПУСКАЄМО В НЕОБМЕЖЕНІЙ КІЛЬКОСТІ

мінеральні добрива,
розсипані з вагонів по всій території станції.

ГАРАНТУЄМО

цілковиту придатність добрив для використання, підтвердженням чого служать густі бур'яни, які розрослися по залізничних коліях.

Начальник станції Баси
Сумського відділення
Південної залізниці
М. В. КОЗУПИЦЯ.

ПРОВОДИМО СЕАНСИ ГІПНОЗУ ДЛЯ ВОДІЇВ,

які возять з пристані пісок на будівельні об'єкти.

За допомогою лише одного такого сеансу у водія створюється на цілісінький день ілюзія, ніби з пристані і до вулиці Шевченка він їде не вибоїстою та вщент розбитою дорогою, а летить по рівненькій автомагістралі.

СТИР-ГОРИНСЬКЕ УПРАВЛІННЯ РІЧКОВОГО ФЛОТУ (м. Луцьк).

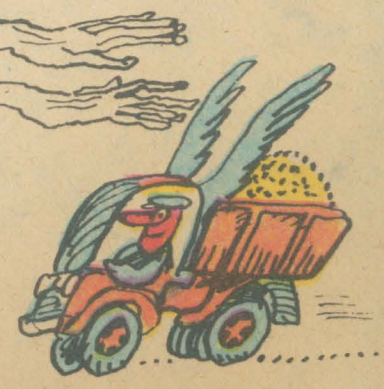

Дирекція Володимирецького райпобуткомбінату Ровенської області

ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ

умільця,

котрий зумів би довести до ладу пральну машину «Ауріка», яку жителька села Великі Телковичі П. С. Савсюк здала в майстерню ще у вересні 1984 року і яку там долагодили до ручки.

ДАЄМО УРОКИ ЗДИРСТВА!

Як лупити з клієнтів гроші за все, що тільки заманеться. Наприклад, ми беремо 8 карбованців — за збирання шафи, яку, купуючи у розібраному вигляді, покупці збирають вдома самі.

АДМІНІСТРАЦІЯ МАГАЗИНУ «МЕБЛІ» № 1.

м. Житомир.

ПРОСИМО ВВАЖАТИ НЕДІЙСНОЮ ЗАГУБЛЕНУ НАМИ СОВІСТЬ

оскільки ми вже другий рік обіцяємо жителям села Хлистунівки Городищенського району збудувати на щебеневому заводі пилеутримуючі фільтри, але ще й пальцем не поворухнули, щоб слово стало ділом.

АДМІНІСТРАЦІЯ ХЛИСТУНІВСЬКОГО ЩЕБЕНЕВОГО ЗАВОДУ.

Черкаська область.

Житомирське обласне виробничо-технічне управління зв'язку

ДОВОДИТЬ ДО ВІДОМА

керівників Багунського лісництва, що відповідь управління, буцімто телефон № 7-46-93 в будинку-кордоні Вишпольська дача полагоджено, слід вважати недійсною. Як не слід приймати всерйоз і запевнення, що «райвузлу зв'язку дано вказівку контролювати роботу телефонів лісництва як особливо важливих абонентів».

У Смілянському швейному ательє на Черкащині регулярно відбувається

ІЛЮЗІОН

Найоригінальніший номер — зникнення тканини, яку клієнти приносять сюди для пошиття одягу. Скажімо, вельвет, який, оформляючи заказ, здала до ательє жителька м. Сміли О. Касьян, щез безслідно.

Правління Братської райспоживспілки (Миколаївщина)

ЗАКУПОВУЄ У НАСЕЛЕННЯ В НЕОБМЕЖЕНІЙ КІЛЬКОСТІ КОЖУХИ

Теплий одяг потрібен для продавців нового універмагу, які вже другу зиму мерзнуть за прилавками через недіюче опалення.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Душа, яка ховається в п'яти, у підметки не годиться.*
- *Заради солодкого життя солив іншим.*
- *Золота середина не завжди буває високої проби.*
- *Повз недоліки не проходив — пробігав.*
- *Прикмета: «Якщо гірше вже не може бути, то це — на краще».*
- *Гірке життя нерідко починається із солодощів.*
- *В калюжу частіше сідають ті, кому і море по коліна.*
- *Декого і криве дзеркало прикрашає.*
- *Для декого найкращий спосіб захисту — не чинити опору.*

Леонід СУХОРУКОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

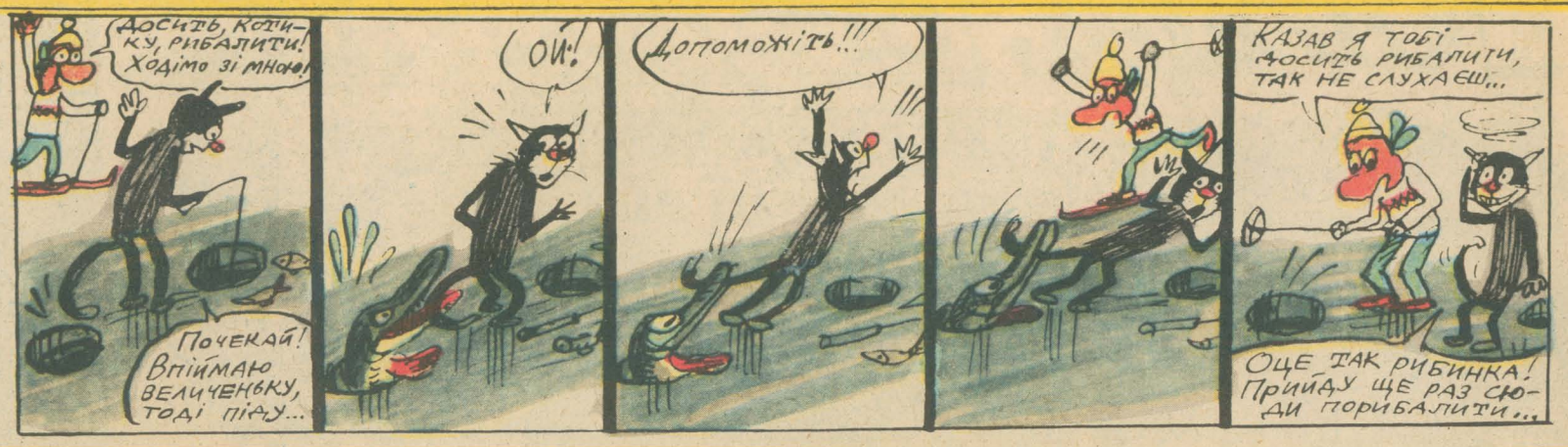

ЗАЖУРИВСЯ

— Чого це ти, Вітю, так зажурився? — запитує брат.

— У мого однокласника Дмитрика горло сильно болить,— каже Вітя. — Ледве розмовляє, бідний.

— А, зрозуміло... Жаль, звичайно, товариша.

— Та я не про те думаю.

— А про що ж?

— Як же він тепер мені підказуватиме?...

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ОЛИНА КИЦЯ

Як тут Олі не гордиться:
Є у неї гарна киця!
— Дай мені,— їй каже Тома,—
В мене миші є удома...
— То принось,— їй Оля мовить,—
Киця їх моя половить!

НЕ ВКУСИТЬ!

Смикнув Тимко, малий на зріст,
Бровка великого за хвіст.
— Ось не займай,— говорить мати,—
А то ще може покусати!
— Не вкусить,— хлопчик відповів,—
Бо хвіст у нього без зубів.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

СЕРДИТА ЗМІЯ

Всі кажуть, що змія
Скидає шкіру.
А я у це
Нітрішечки не вірю:
Змія сичить
І сердиться без міри,—
Тому й вилазить
Із своєї шкіри.

Емілія САТАЛКІНА.

НІКОГО НЕМА...

— Скільки в тебе братів? — питає Марійку сусідка Таня.

— Жодного нема! — каже Марійка.

— Як це так? — дивується Таня. — А хто ж до вас недавно у гості приїздив? Ти ж сама казала — брати...

— У гості то вони приїжджають, а от вдома жодного нема,— розвела руками дівчинка.

Василь СОПРОНЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Дайте Перче!

У нашому селі Косачівці є телефони, в тому числі й квартирні. Правда, вони день працюють, а місяць мовчать. І то не тільки у нас, а у всіх задеснянських селах нашого району. А якщо додати до цього, що живемо ми за 35 км від райцентру, то стане ясно, що телефони для нас — не розкіш, а предмет першої необхідності. Проте начальник Козелецького райвузла зв'язку т. Птуха щодо цього іншої думки. Ще в минулому році на наші скарги він категорично відповів: «Мене квартирні телефони менше всього цікавлять!»

А чи не міг би ти, Перче, як-небудь поцікавитися — що найбільше за все цікавить товариша Птуху? Чи не зарплата, котру він одержує, між іншим, без перебоїв?

За дорученням власників недіючих телефонів — М. СИМОНЕНКО.

Чернігівська область.

Якби хто-небудь сказав нам кілька років тому, що спорудити будинок легше, ніж полагодити на ньому дах, ми б йому у вічі розсміялися. Тепер нам не до сміху, бо переконалися в цьому на власному життєвому досвіді. Уже третій рік в нашому будинку № 218 по вулиці Першого травня протікає дах. За цей час, поки ми обббиваємо пороги жеку, в районі новобудов не один багатоповерховий красень виріс.

То, може, Перче, нам хтось пояснить, чого нам чекати: ремонту чи новосілля?

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ.

м. Львів.

Чи не знаєш — не випускають у нас таких доїльних апаратів, які працювали б на гасі? Бо коли у нас в селі гасне світло, то ми уже всі напоготові — хапаємо з підвіконь каганці і гасові лампи та й світимо,— а от дояркам, тим важче: доводиться засукувати рукави і доїти корів вручну. Оскільки ж електрика гасне у нас — особливо з настанням сильних осінніх вітрів і довгих зимових ночей — дуже часто, то уявляєш, яку полегкість ти приніс би керівництву нашого Долинського району електромереж, коли б підказав, де нам придбати оті гасодоїльні апарати? Не довелось би йому, керівництву, вислуховувати наших щорічних, щомісячних і щотижневих скарг та нарікань,— сиди собі в кабінеті і радуйся. Не життя — малина: усе до лампочки!

Л. МОТИНОВА,
жителька села Жданове.

Долинський район на Кіровоградщині.

Відгадай загадку: без вікон, без дверей і без... ями? Щоб не думати тобі довго, пояснюю: це — пункт технічного обслуговування, який нарешті побудувало для нас, механізаторів, правління нашого колгоспу «Бескид». Йдеться, як ти вже здогадався, про яму ремонтну, котрої, як і всього останнього, на тому пункті немає. Зате є власне болото — просто у гаражі, яке без рибальських чобіт форсувати ризиковано.

Правда, кого-кого, а тваринників нашого колгоспу тим не здивуєш, бо у них, на фермі по відгодівлі великої рогатої худоби, своє болото, іще шикарніше: і в дощову, і в суху погоду бички лежать у воді, а смердючий струмок (бо нема сечозбірника) тече просто в річку для підгодівлі форелі (чесно кажучи, ми вже забули, яка вона й на вигляд). Але з нашого гаража течуть у річку не менш пахучі мастила...

Отак і змагаємось, Перче: хто кого переплюне в нехлюйстві!

М. ПИЩАЛЬНИК,
механізатор колгоспу.

Воловецький район на Закарпатті.

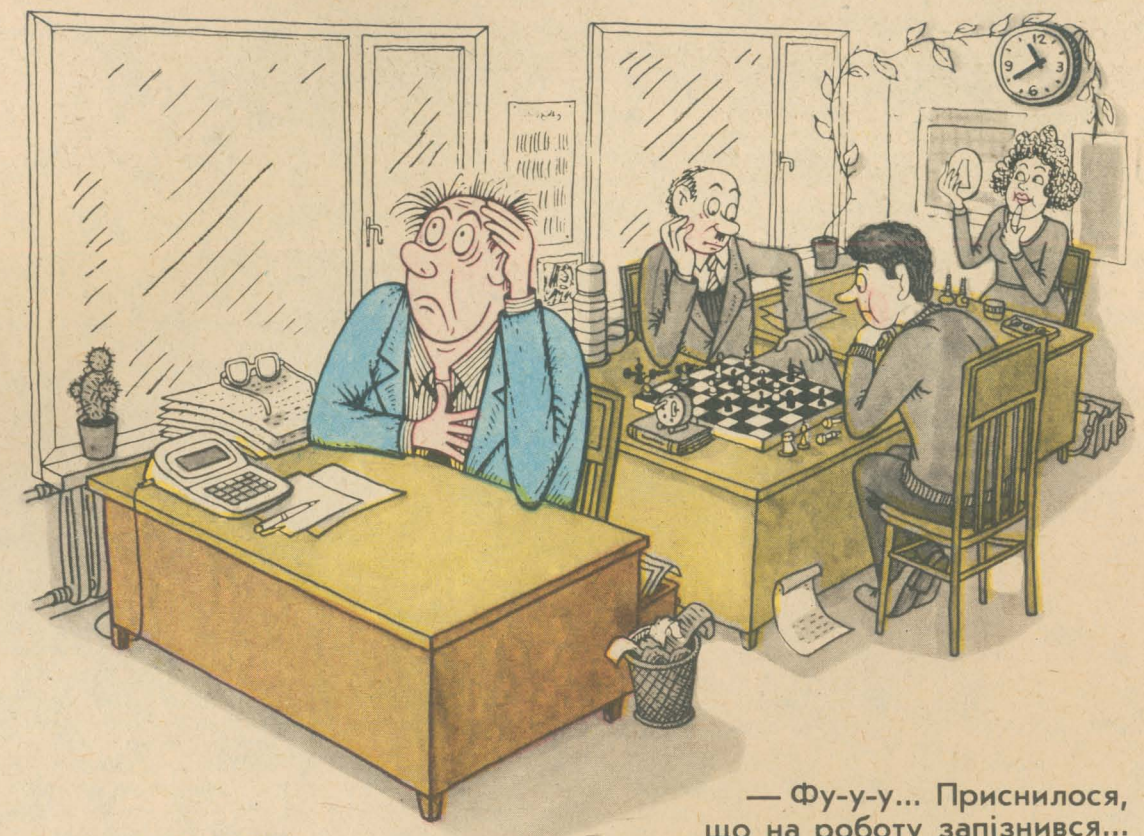

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Фу-у-у... Приснилося, що на роботу запізнився...

ТЕЛЕФОН

ГУМОРЕСКА

Мацак дивився на телефонний апарат так, ніби це був їжак, на котрому він щойно сидів і тепер вирішував: повторити задоволення чи, може, утриматись. Зрештою, обережно, самими пучками пальців, зняв трубку, послухав здалеку і лиш тоді зважився прикласти до вуха. Ще якусь хвилю вагався, відтак глибоко вдихнув і, мов людина, в якої залишився останній шанс, рішуче набрав номер...

— Алло! Це хімчистка?

— Ні, аеропорт...

Знову!... Куди б не дзвонив сьогодні, неодмінно потрапляє в аеропорт. Скільки можна?

Аж раптом його осяяла нова думка. Схопив трубку і нетерпляче накрутив номер, який взагалі існувати не міг — шість нулів підряд... Ну?.. Довгий гудок. Другий. Коротке клацання і...

— Аеропорт слухає.

Спересердя хряпнув по важелях трубкою і безсило опустив голову. Для чого їх там тримають, на тій телефонній станції?!

Ні-і, зараз він скаже їм усе, що про них думає. Зараз... Погортав телефонний довідник — де вони? Ага...

— Поснули ви там чи що? — ледь дочекався, поки на тому кінці зняли трубку. — На людей вам, виходить, начхати?..

— Хвилиночку,— перебив його ввічливий, спокійний голос. — Уточніть, будь ласка: вам один квиточок чи два, полетите сьогодні чи завтра, з доставкою чи самі приїдете?..

— Один! — не витримав Мацак. — На перший же рейс! У будь-якому напрямку!

Олександр ШЕЛЕПАЛО.

м. Хмельницький.

Мал. В. СОЛОНЬКА

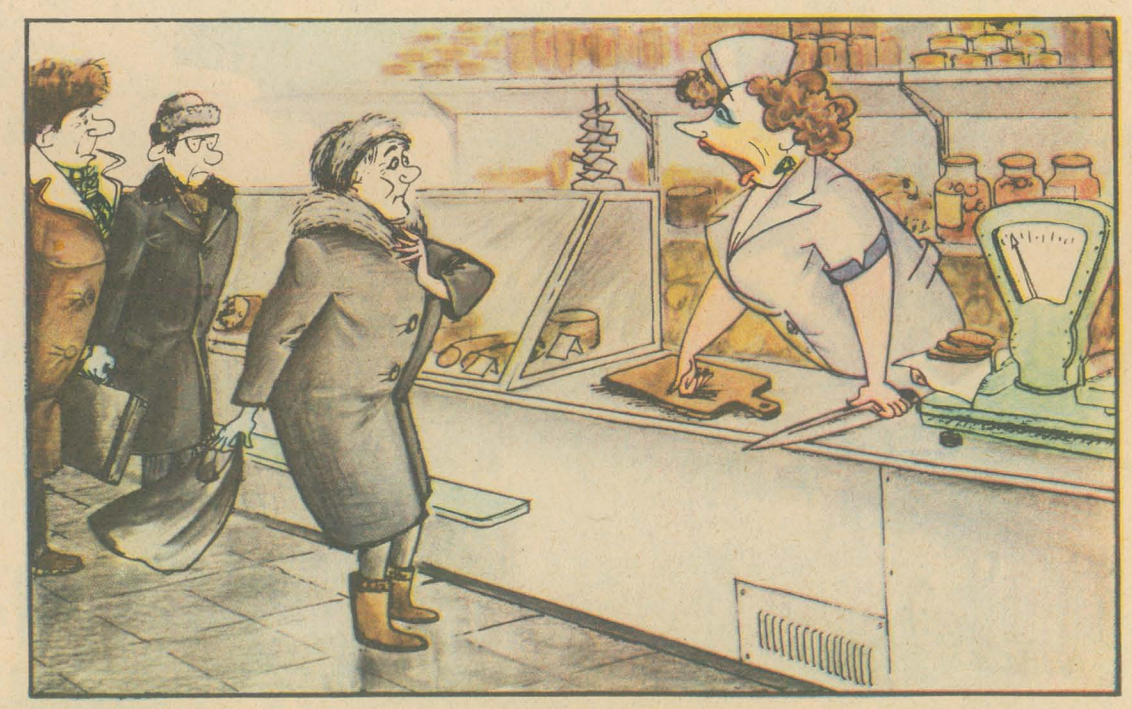

— Ану, бабусю, вийдемо на вулицю! Бо нам тут покупцям хамити заборонено.

Кілька листів до редакції були майже однакового змісту: «Якщо хочете зустрітися із Зеленим Змієм, приїздіть до Васильківського району,— писали читачі. — Тут ви навіть інтерв'ю у нього зможете узяти».

Ми вирішили скористатися такою нагодою і негайно виїхали до Василькова.

— Важкувато знайти цю зелену потвору,— задоволено мовив голова районної комісії по боротьбі з пияцтвом і самогоноварінням Валерій Федорович Попович.

— Ми тут таку з ним боротьбу розгорнули, що куди там тому Змієві і носа висовувати,— додав секретар комісії Андрій Михайлович Кужіль.

— А міліція теж не дрімала,— проінформував нас заступник начальника Васильківського міськрайонного відділу внутрішніх справ Микола Михайлович Курділь. — Не давала тому Змієві спокою ні вдень, ні вночі...

У нас, чесно кажучи, відразу і руки опустилися. Але все-таки спробували зустрітися із зеленою потворою. І знаєте, пощастило. Тільки заїхали у село Путрівку, коли ж дивимося — лежить щось зелене у баюрі. Під'їхали ближче — Змій. Він лежав нерухомо і не подавав ніяких ознак життя.

— А я що казав,— гордо обійшов навколо Змія Валерій Федорович. — Врізав дуба. Доконали ми його таки.

— Це він, мабуть, тому розпластався, що ми учора добрячого прочухана дали,— підійшов до нас голова Путрівської сільради О. М. Наказний. — Витурили його від Л. С. Заєць, яка торгувала самогоном, знайшли оковиту і апарати у Л. П. Сазонової та В. Р. Мотижина...

— А якщо додати, що завдяки проведеній нами роботі у районі здано більше семи тисяч самогонних апаратів, то відразу стане зрозуміло, яка наша заслуга у кончині Змія,— виголосив короткий монолог В. Ф. Попович, наступивши зеленій потворі на хвіст.

— А міліція теж не дрімала,— повторив М. М. Курділь. — Створили для чарколюбів і самогонників нестерпні умови. Он жителька Василькова О. К. Кравченко спробувала, було, гнати шпагатівку вночі. І все одно попалася. Бо Ольга Кирилівна сиділа біля самогонного апарата, аж доки не заснула. А брага закипіла, і через верх... Затопила сусідів. Ну, а міліція — тут як тут. Правда, є серед самогонників і затяті друзі Зеленого Змія. Ми он жительку села Кодаки К. П. Бачинську оштрафували, було, на триста карбованців. Ну, а вона знову роздобула змійовик. Доведеться вдаватися до більш рішучих заходів. А взагалі, якщо хочете знати, за минулий рік ми порушили аж сорок дві кримінальні справи... Тому й не дивно, що Зелений Змій у нашому районі випустив дух... — Микола Михайлович хотів уже було зняти кашкета над небіжчиком, коли це у Зеленого Змія спочатку розплющилося одне око, потім друге.

— А про що це ви тут гомоните? — обвів він присутніх каламутним поглядом.

— Ти диви, живий! — розгублено мовив голова районної комісії по боротьбі з пияцтвом та самогоноварінням В. Ф. Попович.

— Живий,— передумав знімати кашкета заступник начальника Васильківського міськрайвідділу міліції М. М. Курділь.

— А ми думали, що ти того... врізав дуба,— першим оговтався Валерій Федорович.

— А чого це я повинен був його врізати? — вибрався із баюри Зелений Змій.

— А хіба ми з тобою не боремося? — здивувався В. Ф. Попович.

— Та боретесь...

— А ми хіба не допікаємо тобі? — запитав М. М. Курділь.

— Та допікаєте... — обтрусився Зелений Змій. — Але жити на Васильківщині ще можна...

— Як так?! — разом вигукнули В. Ф. Попович і М. М. Курділь.

— А так,— вдарив по землі хвостом Зелений Змій. — Ну, міліція бореться — факт. Комісія по боротьбі зі мною... Цим, як кажуть, сам бог велів... Ну, а далі?.. Візьміть, приміром, керівників підприємств, господарств, установ... Потрапляє котрийсь із їхніх підлеглих у медвитверезник. Працівники міліції відразу на роботу цидулу: так, мовляв, і так, вживіть до свого чарколюба заходів. Ну, а керівництво той папірець у шухляду — і на замочок: нічого не чув, нічого не бачив. От, наприклад, за дев'ять місяців потрапило у медвитверезник сім працівників Васильківської райсільгоспхімії. І думаєте, керуючого А. В. Лепестія це дуже обурило? Він удав, що його підлеглі взагалі не знають, де отой, як ви кажете, медичний заклад... А хіба краще (для вас, а не для мене) зреагували на подібні факти директор комбінату громадського харчування К. М. Назаренко, голова Васильківського міжколгоспбуду Б. О. Кириленко, директор автопідприємства № 1050 І. В. Савченко, начальник госпрозрахункової ремонтно-будівельної дільниці М. Б. Шойхет?..

Воно й зрозуміло, чому окремі керівники до мене так поблажливо ставляться. Начальника АТП-11064 П. П. Голика я, наприклад, сам підсаджував за кермо автомашини. А хіба не зі мною «катался» інженер-механік радгоспу «Калинівський» П. В. Ділець та головний лікар шкірвендиспансера центральної лікарні В. А. Петров? То, гадаєте, після цього у таких керівників повернеться язик присоромити свого підлеглого-чарколюба? А ви кажете — врізав Зелений Змій дуба!

Зелений Змій прокашлявся, ще раз обвів присутніх каламутним поглядом, і, горланячи пісню «Ой, хмелю мій, хмелю...», поповз у напрямку Василькова.

М. ПРУДНИК.

Київська область.

ІРОНІЗМИ

- *Стружку легше знімати з м'якотілих.*
- *Буває, що і на нервах грають під чужу дудку.*
- *Халтурив, навіть працюючи над собою.*

Микола БАРАНОВСЬКИЙ.

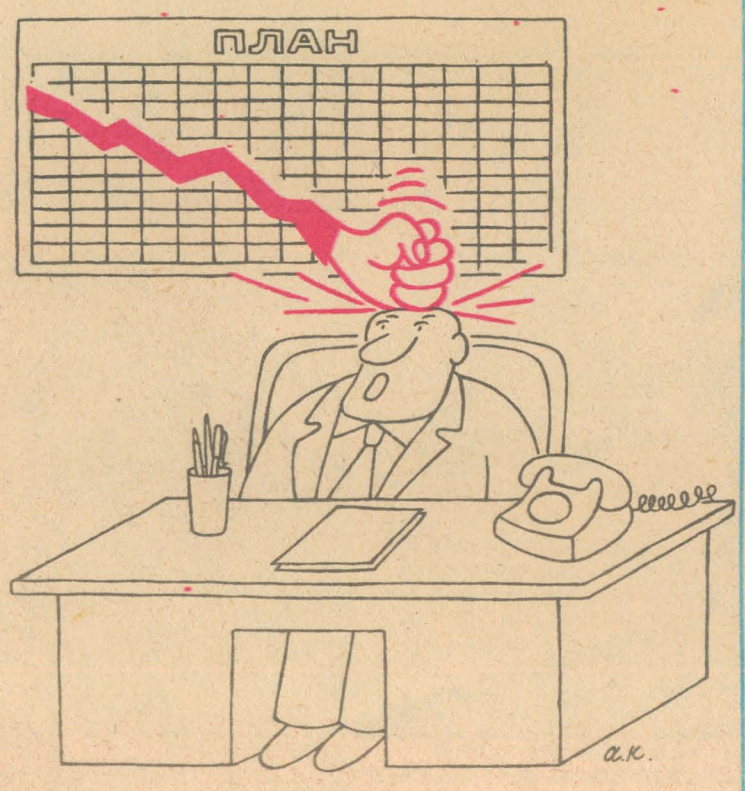

Без слів.

Мал. В. КОНОНЕНКА

Страшне перо не в гусака...

«На черговому засіданні райспоживспілки було розглянуто питання, збереження соціалістичної власності, в торгівлі району намічено ряд мероприємств по забезпеченню випадків крадіжок і розтрат, а також накреслені необхідні міри по покращенню культури обслуговування населення».

(З відповіді в редакцію).

«При переобладнанні корівників зекономлено 4 доярки і 2 фуражири».

(З листа до редакції).

Надіслав Г. ПОЗДНЯК.

«В нас, товариші непорядок. Раз люди заслужили, їх видвінули, то треба їх повісити».

(З протоколу виступу).

Надіслав В. МЕЛЕХ.

«Шановні жильці.

Якщо ви застрягнете в ліфті, то просимо звертатись за адресою: вул. Криворізька, 53, бойлерна, біля поліклініки».

(З оголошення).

Надіслав Б. КОХАЙКЕВИЧ.

«Працівники палацу культури розробили кілька нових обрядів — реєстрації шлюбу, народження дитини та інших».

(Із звіту).

«В руці злочинця блиснув іржавий кухонний ніж».

(З газети).

«Виконуючи рішення загальних зборів, в цеху проведено екскурсію по цікавих місцях».

(З доповіді).

Надіслала Н. ГОНЧАРОВА.

«Дві комсомолки, які працюють на фермі в нашому радгоспі, до Дня працівника сільського господарства були нагороджені за жирність».

(З доповіді).

Надіслала П. ВИННИК.

«Що роблять із тими людьми, які держать дома дворових собак і цілими днями бігають не прив'язаними?»

(З листа до газети).

Надіслав С. БОНДАРЕНКО.

«Він був засуджений до страти, але знав дуже багато іноземних мов».

«Панство наклало своє ремесло на Кайдашеві плечі».

«В роман глибоко вмотуються злочинні дії парубка».

«І коли Пузир проводить останні жизнені дні, він все одно наживається».

(З учнівських творів).

Надіслала Г. НЕКРАСОВА.

«На зимове утримання свиней завідуючому фермою негайно організувати роботу так, щоб усі свинарки були розміщені по станках».

(З виступу головного зоотехніка).

Надіслав Я. МИСЕВРА.

«Оголошення!.

Кабінет № 37 проводить медогляд для поселення в гуртожитки і в басейн».

Надіслала В. ДОЩУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Олександрівська (Кіровоградщина) райсільгосптехніка одержала плуги, виготовлені на заводі «Одесагрунтмаш». Та усі вони виявилися недоукомплектованими. Працівники сільгосптехніки відразу ж телеграфували про це одеситам. А звідти лише одержали обіцянку-цяцянку про те, що цей недогляд буде виправлено. Лист про отаку справу було надруковано у «Перці» № 15 за минулий рік.

Секретар Одеського міськкому Компартії України Р. Борисевич повідомив, що виступ Перця було розглянуто у міськкомі партії та на засіданні парткому виробничого об'єднання «Одесагрунтмаш». Начальнику відділу збуту об'єднання Хмаруку В. Б. вказано на відсутність належного контролю за відвантаженням готової продукції і зобов'язано поліпшити роботу відділу. Повні комплекти деталей до плугів відправлено на базу Олександрівської райсільгосптехніки.

◆ «На грані зриву» — у замітці під такою назвою (№ 17 журналу за 1985 рік) повідомлялося про те, як рембудуправління Київського управління охорони здоров'я вже другий рік мурижить і ніяк не закінчить ремонт у міському психоневрологічному диспансері.

Після виступу Перця начальник Київського міського управління охорони здоров'я Г. Г. Бородай повідомила, що усі недоліки в системі опалювання ліквідовано, і нині воно в усіх приміщеннях диспансеру працює нормально. Керівництву рембудуправління дано вказівку усі будівельні роботи повністю закінчити у першому півріччі 1986 року.

◆ Молодь міста Волочиська (Хмельниччина) написала Перцеві про те, що у міському клубі занедбано масово-політичну роботу, гуртки художньої самодіяльності не працюють, кінофільми не демонструються.

Як повідомив редакції завідуючий Волочиським райвідділом культури І. М. Іванов, факти, викладені у листі, підтвердились. За занедбаність клубної роботи завідуючого клубом Лабу В. В. з посади звільнено. Для докорінного поліпшення масової роботи з молоддю, активізації роботи художньої самодіяльності вжито конкретних заходів.

◆ Про те, що у радгоспі «Зоря» (Київщина) недбало ставляться до використання електроенергії та питної води, повідомлялося в листі, що надійшов до редакції.

На прохання Перця Броварський міський комітет народного контролю перевірив цього листа, а голова комітету І. Ф. Дворник повідомив, що факти нераціонального використання електроенергії та питної води підтвердились. Керівництво радгоспу зобов'язано негайно встановити апаратуру для автоматичного управління режимом роботи водонапірної башти. За безгосподарне використання електроенергії та води головному енергетику радгоспу Чечилю В. П. оголошено сувору догану.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. В. ПОПАДОКА

Мал. Р. ДРУКМАН

— На що скаржитесь!
— Почав сильно кричати ночами!

Мал. Б. ЛЕОНОВА

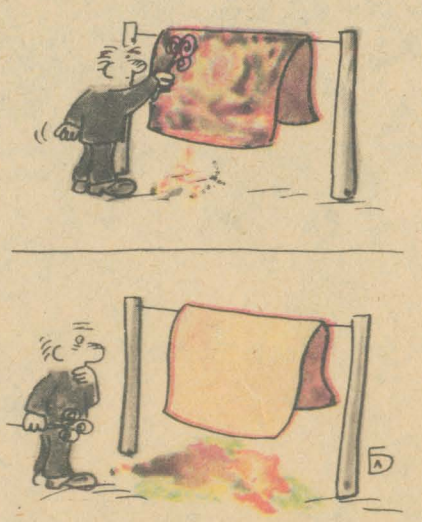

Без слів.

Мал. А. АЛЬОШИЧЕВА

— Що ж ти так фальшуєш!!

Мал. А. ЖУРБИ

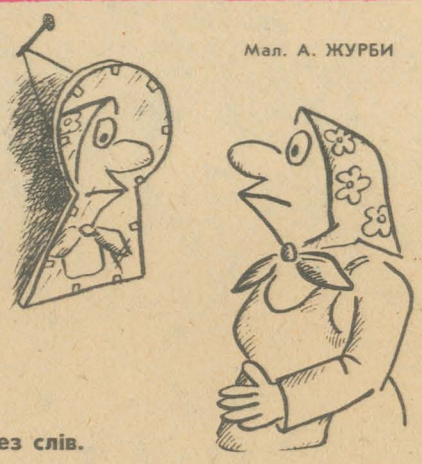

Без слів.

Мал. В. УБОРЕВИЧА-БОРОВСЬКОГО

— Йому добре: не треба думати про завтрашній день!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 3 (1213)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.01.86. Підписано до друку 21.01.86. БФ 13848. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. арк. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2304200 прим. Зам. 07104.

© Журнал «Перець» 1986 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

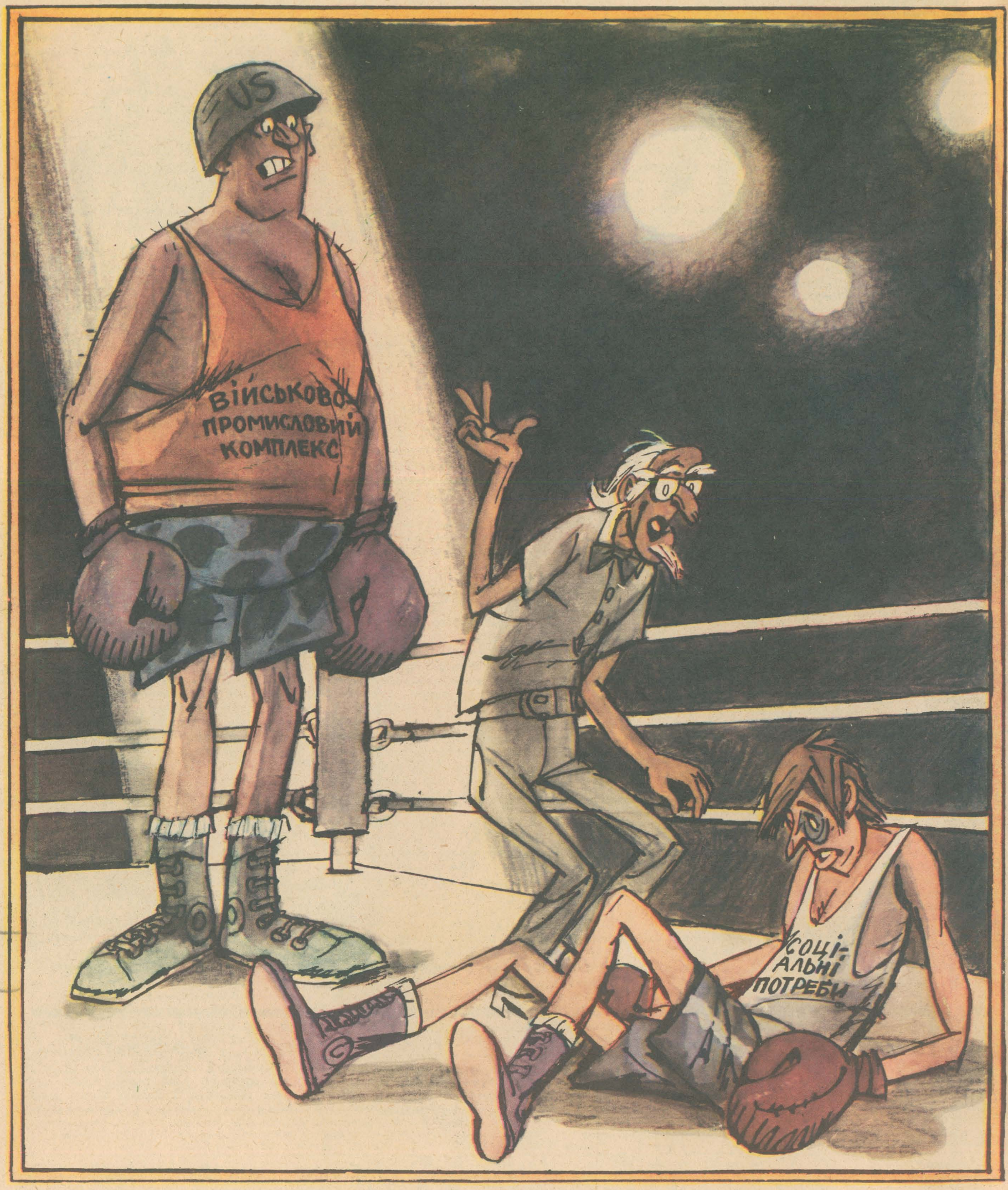

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

За явною перевагою!